

LAUREN ASHER

Wrecked

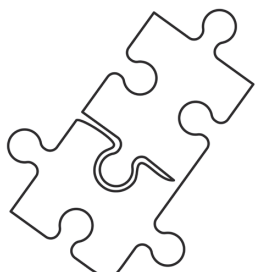
DIRTY AIR 3

Vertaald door Nikki Greveling

Amsterdam · Antwerpen

*Voor alle angstige mensen in de wereld: dit boek is voor jullie.
Laat je angsten niet winnen.*

PROLOOG

Elena

DETTIEN JAAR GELEDEN

‘Als je over vijf minuten niet klaar bent, dan krijg je geen verhaal. Je mag dan nu wel twaalf zijn, maar je moet nog steeds om acht uur naar bed.’ Mijn vaders stem echoot door de gangen van ons huis.

Ik haast me naar mijn badkamer. Ik ben een meid op een missie en ik rond mijn routine voor het slapengaan snel af, aangezien mijn huiswerk vandaag extra lang duurde. Als ik mijn tanden heb gepoetst, vlecht ik vlog mijn golvende haren en wissel ik mijn contactlenzen om voor mijn bril.

Met nog dertig seconden te gaan spring ik op het zachte matras. Papi’s voetstappen weerklinken in de gang en dan zie ik hem zijn hoofd om de hoek van de deur steken om bij me te kijken. Ik grijns breed naar hem terwijl ik mijn benen kruis en mijn handen samenvouw.

Hij duwt de deur wijder open en zijn bruine ogen bestuderen me. ‘Moet ik controleren of je hebt geflost?’

Ik schud mijn hoofd terwijl ik mijn best doe om niet te giechelen.

‘De rekening van je volgende tandartsbezoek zou van jouw spaargeld betaald moeten worden.’

‘Ik beloof je dat ik het morgen doe. Ik wil heel graag met je lezen en het duurde een eeuwigheid voordat ik mijn huiswerk af had. Waarom kan ik niet naar dezelfde school als al mijn vrienden? Zij doen maar een uur over hun huiswerk.’

Sinds mijn vader een paar jaar geleden ambassadeur voor Mexico is geworden, is ons leven veranderd. Ik werd ingeschreven op een privé-school, we verhuisden naar een betere buurt en we hebben nu geld om op vakantie te gaan. Mami blijft thuis terwijl Papi heen en weer reist naar de Verenigde Staten, waar hij aan belangrijke zaken met de regering werkt.

‘Omdat je me op een dag zult bedanken dat je naar een Amerikaanse school bent gegaan. Al die uren waarin ik slechte mensen naar de gevangenis stuurde en Mexico verbeterde, leveren nu resultaat op.’

‘Maar ze laten me de hele dag Engels praten,’ klaag ik.

Hij tikt op mijn opgetrokken neus. ‘En wat een geweldig accent heb je nu. Ik ben blij dat het inschrijfgeld het waard is. Ik kijk uit naar de dag waarop je het podium op gaat en afstudeert aan een Amerikaanse universiteit.’

Hij komt naast me zitten en het matras zakt in onder zijn gewicht terwijl hij me tegen zich aan drukt. Hij opent mijn exemplaar van *The Hunger Games* bij het hoofdstuk waar we waren gebleven. Met zijn nieuwe functie heeft hij een heleboel verantwoordelijkheden gekregen, inclusief onze leesavonden.

‘Ben je er klaar voor?’ Mijn vader laat me de pagina van het hoofdstuk zien.

‘Ja, ja, ja!’

‘Je kent de regels.’ Hij veegt een losse lok haar uit mijn gezicht die uit mijn vlecht is ontsnapt.

Ik vecht tegen de drang om met mijn ogen te rollen. ‘Yep. Jij begint en ik eindig. Jippie. Laten we beginnen.’ Ik draai met mijn vinger in de lucht om aan te geven dat hij minder moet praten en meer moet lezen.

Zijn rauwe stem gaat verder waar we twee weken geleden waren gebleven. Ik leun achterover tegen de kussens met ruches en hang aan zijn lippen als Katniss de Hoorn des Overvloeds overleeft.

Halverwege het hoofdstuk geeft hij me het boek. Mijn vader verbetert me terwijl ik lees en hoe enthousiaster ik word, hoe beter mijn accent te horen is. Het hoofdstuk vliegt voorbij en als het eindigt met een cliff-hanger, kan ik niet wachten om te lezen hoe het verdergaat.

‘Nog één hoofdstuk? Alsjeblieft?’ Ik kijk hem smekend aan en knipper met mijn donkere wimpers. Die zijn lang genoeg om mijn bril te raken, een irritant iets wat niet gebeurt met mijn contactlenzen.

Hij schudt zijn hoofd naar me. ‘Kon ik dat maar, *chiquita*. Mami wil dat ik haar help met de afwas voor het slapengaan.’

Ik hou me aan hem vast en trek alles uit de kast. ‘Maar je bent zó lang weg geweest, dus je bent me minstens tien hoofdstukken verschuldigd.’

‘Diez? *No mames*.’ Hij lacht terwijl hij me knuffelt. ‘Wat dacht je van morgen? Ik ben bereid om er dan drie te doen.’

Ik laat hem los en sla verslagen mijn armen over elkaar. ‘Goed. Als er niks anders op zit.’ Ik wuif hem weg en val zuchtend en dramatisch tegen mijn kussen.

‘Ik wist dat de nieuwe school goed voor je was. Moet je jezelf nou horen, je klinkt als een beschaafde dame. Je bent dit jaar stukken beter geworden in lezen. Ik ben erg trots op je.’ Mijn vader drukt een zachte kus op mijn voorhoofd voordat hij mijn slaapkamerdeur achter zich dichtdoet.

Ik doe mijn lamp uit. Mijn ogen vallen dicht en mijn gedachten dwalen af. Ik denk aan het boek en aan hoe het hoofdstuk eindigde. Ik ben zo nieuwsgierig wat er nu gaat gebeuren en mijn geduld raakt op. Aangezien ik niet kan slapen, pak ik een kleine zaklamp uit mijn nachtkastje, die ik daar bewaar voor avonden zoals deze.

Ik pak het boek en ga in mijn kast zitten. Als mijn ouders me zo laat op een doordeweekse dag zagen lezen, dan zouden ze me een hele preek geven. Om ons dat allemaal te besparen verstopte ik mezelf op mijn

gebruikelijke plek achter mijn kleren en een paar kartonnen dozen. De zaklamp verjaagt elke schaduw terwijl ik het boek opensla bij het volgende hoofdstuk.

Mijn vinger begeleidt me en laat me zien waar ik ben in het verhaal terwijl ik het lezen oefen. Katniss rent weg van de rest om zo te voorkomen dat ze wordt vermoord. Ze is dapper en cool.

Er weerklinkt een schreeuw van beneden. De haartjes op mijn armen gaan rechtovereind staan door het angstaanjagende geluid. Het geroep van mijn vader laat me schrikken en mijn trillende vingers laten het boek los. Het valt met een doffe klap op de vloer naast mijn voeten.

Ik hou mijn adem in terwijl ik probeer te bevatten wat ik net heb gehoord. In de verte breekt glas en ik raak in paniek van mijn moeders smeekbedes. Mijn hart begint sneller te kloppen in mijn borst terwijl mijn vader overgaat van Engels op Spaans, smekend om genade. Vreemde stemmen roepen iets terug en dan hoor ik iets breken.

Papi heeft me gewaarschuwd voor zulke situaties. Hij heeft me geleerd dat ik in mijn kamer moet blijven en moet wachten tot een van hen me komt halen.

Nog een schreeuw van mijn moeder beneemt me de adem. Ik blijf zitten waar ik zit en mijn vingers friemelen om de zaklamp te pakken.

Mijn vader roept iets en zijn smeekbede klinkt door mijn gesloten slaapkamerdeur heen. Ik doe mijn best om het hevige trillen van mijn lichaam te stoppen.

Er klinkt een hard, poppend geluid in huis, alsof iemand beneden vuurwerk heeft laten afgaan. Mijn vader stopt met roepen als mijn moeder een gepijnigde kreet laat.

Mijn vingers trillen terwijl ik mijn zaklamp uitdoe. De klik klinkt te luid en verbreekt de stilte terwijl de duisternis om me heen valt. Nog meer geknal en mijn moeder valt stil, waardoor er een rilling over mijn rug loopt.

Eén. Twee. Drie.

Mijn ogen beginnen te tranen terwijl ik met moeite ademhaal. Het bonzen van mijn hart voorkomt dat ik ook maar iets anders hoor. Diep

vanbinnen weet ik dat er iets niet goed is, mijn ouders huilen niet meer. Ik schud mijn hoofd, alsof ik daarmee de zorgen uit mijn hoofd kan verjagen. Het idee dat hun iets slechts is overkomen is te veel voor me.

Ik hap naar adem als mijn deur piepend opengaat.

Dit is het einde. Ze zullen me vinden.

De deur van mijn kast dempt het geluid van voetstappen terwijl ik mezelf zo klein mogelijk maak in een hoekje van de kast. Dozen en kledingrekken verbergen me.

Ik ben geen Katniss Everdeen. Ik doe maar alsof, ik verstop me terwijl ik mezelf uit angst tot een balletje krul. Mijn kastdeur gaat open en ik voel het zuur omhoogkomen in mijn keel bij het geluid. Ik durf niet te slikken uit angst dat de vreemde me hoort.

Een paar kledinghangers ratelen en mijn schoenen worden heen en weer geschoven. Ik weersta de drang om te ademen als iets de doos voor me raakt. Net zo snel als de persoon was gekomen, doet hij de deur weer dicht.

‘Zijn dochter is er niet. Misschien is ze bij een ander familielid? Of moeten we alle kamers controleren?’

Ik bedek mijn mond om te voorkomen dat er geluid uit komt. Tranen vallen op mijn vingers, maar ik blijf stil.

‘*Olvidalo*. We hebben de klus geklaard. *El jefe* zal trots op ons zijn en hierna moet hij ons wel promoten. Eduardo is al jaren een last voor hem.’

Ik vecht met alles in me om niet over te geven en mezelf te ver-raden. Katniss zou niet huilen. Ze zou de kast uit zijn gelopen en zou iets hebben gedaan. Wat dan ook.

Ik ben een zwakke, zielige lafaard die bijna geen adem krijgt terwijl ik tegen de drang vecht om over te geven.

Ergens beneden slaat er een deur dicht.

Mami en Papi zullen me komen halen. Ze mankeren niets. Misschien hebben ze pijn, maar ze zullen komen.

Er gaan minuten voorbij waarin ik geen enkel geluid in huis hoor. Nog meer tranen glijden over mijn wangen terwijl ik bid dat Papi komt en me naar bed draagt.

Ik blijf hier uren zitten, te bang om de kast te verlaten. Mijn ogen wennen uiteindelijk aan het donker terwijl ik mezelf heen en weer wieg om te kalmeren.

Uiteindelijk verlaat ik mijn verstopplaats en mijn maag keert om als ik de deur openduw. Ik stop en luister aandachtig of er iemand is die nu weet dat ik er ben. Minuten verstrijken voordat ik de situatie veilig acht en weer in beweging kom.

Ik haal diep adem en duw mijn slaapkamerdeur open. Die kraakt net als in een aflevering van *Scooby-Doo*. Mijn hart begint sneller te kloppen terwijl ik mijn adem bevend loslaat.

Ik haat het donker. Het huis voelt eng aan met alle lichten uit terwijl er schaduwen in alle hoeken zitten. De huid van mijn nek tintelt. Mijn voeten brengen me de trap af terwijl ik mijn zaklamp vasthoud, wanhopig op zoek naar de kracht om door te blijven lopen.

‘Mami? Papi?’

Stilte. Pure stilte en duisternis zorgen ervoor dat de ader in mijn nek pulseert. Ik vecht tegen het verlangen om weer de trap op te rennen en me onder de deken te verstoppen. Katniss zou dapper zijn in het donker, sterk en niet bang.

Ik struikel over iets op weg naar de keuken. Mijn hoofd gaat vanzelf omlaag. ‘Nee! Nee, nee, nee, nee, nee.’

De zaklamp valt met een klap voor mijn voeten voordat hij wegrolt. Mijn benen begeven het en mijn knieën raken de vloer terwijl ik met mijn vingers mijn moeders hand vastpak. Hij voelt koud en verkeerd aan in de mijne.

Tranen vullen mijn ogen en stromen over mijn wangen voordat ze op haar vallen. Ik kruip over haar lichaam en trek haar tegen me aan. ‘*¡Mami! ¡Despiértate!*’ Met trillende vingers veeg ik haar haren uit haar gezicht en mijn hart knijpt samen als ik de lege blik in haar ogen zie.

Koude, levenloze ogen zonder een teken van haar warmte.

‘*Mami. ¿Qué pasa? Regresa a mí.*’ Mijn handen worden nat terwijl ik mijn grip op haar verlies. Ik staar naar mijn vingers, maar door het wei-

nige licht zie ik niet waardoor ze nat zijn. Tranen vertroebelen mijn zicht als ik me naar mijn zaklamp begeef. Het licht valt op mijn vader, die naast mijn moeder ligt, met een plas bloed naast zich.

Een snik breekt los uit mijn mond terwijl ik naar Papi kruip. Ik knuffel hem terwijl ik mijn oor tegen zijn borst druk in de hoop dat hij nog leeft. Ik zou een dokter kunnen bellen of *Abuela* om me te helpen.

'Por favor, Papi, no me abandones.'

Stilte.

Geen hartslag. Geen ademhaling. Niets.

'Nee, nee, nee.' Gepijnigde geluiden ontsnappen me. Ik huil tegen zijn borst en verlies alle controle. Hij ruikt verkeerd. Mijn vingers pakken zijn pak vast en ik schud hem door elkaar, alsof hij weer tot leven kan komen.

Naar mij terug kan komen.

'Ga niet bij me weg.' Mijn gebroken stem klinkt hees.

Niemand antwoordt. Niemand hoort mijn smeekbedes. Niemand kan mijn ouders redden. Ze zijn weg.

Dood.

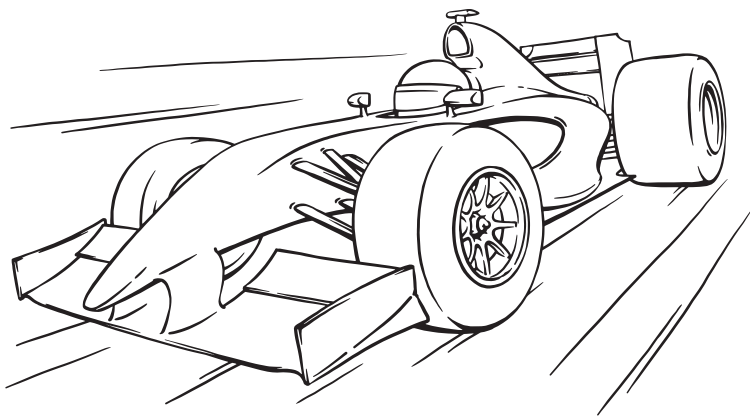
Vermoord.

Mijn handen glanzen in het zwakke licht, nat van het bloed. Een golf misselijkheid overspoelt me. Ik weet maar een paar stappen te zetten voordat mijn eten omhoogkomt in mijn keel en mijn lichaam schokt tot er niets meer in zit.

Ik leg mijn trillende handen op de hardhouten vloer. Een scherf glas dringt in mijn vinger en ik sis door de scherpe pijn. Bloed stroomt uit me terwijl ik een groot stuk glas uit mijn middelvinger trek.

Tranen lopen over mijn gezicht en vallen dan op de vloer, verdwijnend in de plas bloed die mijn vader heeft achtergelaten.

Ik ga op de natte tegels liggen en trek mijn knieën tegen mijn borst, wensend dat de moordenaars mij ook hadden gevonden. Mijn lichaam schudt terwijl ik mezelf heen en weer wieg. Ik doe de zaklamp uit en laat de schaduwen die me omringen op me afkomen en de stilte verscheurt het laatste beetje rust dat ik nog had.

HOOFDSTUK 1

Jax

HET HEDEN

‘*J*ax, je ontbijt wordt koud! Wat doe je de hele ochtend in je kamer? We hebben al die *Playboy*-tijdschriften jaren geleden al weggegooid!’ Mijn moeders stem klinkt door de intercom in mijn oude kamer.

Dit is wat er gebeurt als ik mijn familie tijdens de wintervakantie bezoek. Er is niets wat meer vakantie is als zo vroeg in de ochtend wakker gemaakt worden en ervan worden beschuldigd dat ik me aftrek nog voordat ik thee heb gehad.

Ik kreun terwijl ik uit bed stap en op de knop van de speaker druk. ‘Je stelt me teleur. Het laatste wat ik wil horen als ik op het punt sta klaar te komen, is mijn moeders stem.’

Haar lach klinkt knetterend door de speaker. ‘Je bent walgelijk. God vergeef me dat ik iemand met zo’n grove mond heb opgevoed. Kom naar beneden, je vader is naar een vergadering en ik haat het om alleen te eten.’

We zijn zo’n familie, een familie met intercoms en personeel dat hier elk moment van de dag is, omdat pap vroeger een uitmuntende bokser was

die een luxe leven voor zichzelf heeft opgebouwd met alleen zijn vuisten. Hij vecht niet meer, maar zijn investeringen brengen genoeg op.

We behoren tot dezelfde chique klasse als de klootzakken die pap vroeger uitlachten omdat hij uit een arm gezin kwam. Welkom bij de duistere zijde: we hebben trustfunds en meer investeringen dan de verdomde aandelenmarkt.

‘Ik kom er zo aan.’ Ik stap weg van de muur en loop mijn badkamer binnen om het versufte gevoel van slaap weg te wassen.

Het was niet mijn plan om op bezoek te gaan voor de start van het nieuwe F1-seizoen, maar mam smeekte me. Ik kan bijna geen nee zeggen tegen haar, vooral niet als ze opmerkt dat ik met Pasen niet thuis zal zijn. Bovendien is het niet alsof ik veel andere leuke activiteiten had gepland, aangezien Liam druk bezig is met Sophie en Noah al zijn vrije tijd met Maya doorbrengt. Ik ben de enige overgeblevene van ons originele trio.

God, sta ons bij.

Ik pak mijn potje medicijnen uit mijn toiletta. Een mooie witte pil vormt een sterk contrast met de gebronsde huid van mijn hand en brengt me in de verleiding om het randje eraf te halen. Gezien de korte halfwaardetijd, de goedkeuring van een Amerikaanse dokter en de regels binnen de Formule 1 wat geestelijke gezondheid betreft, mag ik een Xanax nemen als ik daar zin in heb. En de laatste tijd gebeurt dat verdomd vaak.

Ik, een Formule 1-coureur en ongelooflijke klootzak, lijd aan een angststoornis. Als de wereld daarvan wist, dan zou iedereen zich rot lachen vlak voordat ik ze een klap zou verkopen, om ze precies te laten zien wat er gebeurt als ik een ander soort spanning in mijn lijf voel. Vanbuiten zie ik er niet angstig uit, maar vanbinnen ben ik een puinhoop.

Al sinds ik jong was voelt mijn brein aan als een hamster in een rad die focust op dezelfde problemen, steeds opnieuw. Door de angst ervaar ik symptomen van paniekaanvallen. Als ik erdoor word overvallen, dan wiebelen mijn knieën, voelt mijn borst strak en trillen mijn vingers tot ik niets meer kan.

De paniekaanvallen zijn een paar jaar geleden begonnen en hebben

gelijk een domper op mijn humeur en productiviteit gezet. Normaal gesproken ervaar ik ze als ik maximaal gestrest ben, als ik bijvoorbeeld met mijn ouders moet dealen of als ik me overweldigd voel door de toekomst. Ze zijn het afgelopen jaar erger geworden. Na een aanval midden in een race, die verder onopvallend was en die McCoy labelde als 'een technische storing', besloot ik dat pillen mijn enige oplossing waren. Ik wilde niet naar een psycholoog, dus vond ik een Amerikaanse dokter die mijn probleem kon oplossen zonder dat ik daar mijn gevoelens voor hoefde te delen. Xanax helpt me nu gefocust genoeg te blijven zonder dat mijn auto elke race in de dichtstbijzijnde muur belandt.

Ik zie de paniekgevoelens als boetedoening omdat ik alles uit het leven haal terwijl mijn moeder lijdt. De shit die me overkomt is een constante herinnering aan de soortgelijke symptomen die mam heeft. De ziekte van Huntington is een geniepige klootzak en pikt elk jaar momenten van haar in. Ze is er zwak en kwetsbaar door. Mijn rolmodel en lichtpuntje in de wereld heeft de ergst mogelijke prognose gekregen en toch leef ik een luxe leventje bij de F1. Paniekaanvallen en een angststoornis zijn er niets bij.

Maar je weet wat de professionals zeggen: slik een Xanax een paar keer per dag en zeg je zorgen maar gedag.

Ik neem de pil in voordat ik mijn kamer verlaat, niet langer in de stemming om te luisteren naar mijn sombere gedachten. Mijn voetstappen echoën op de marmeren vloer terwijl ik door ons luxe huis loop. De felle muren matchen met de lichte tonen die mam heeft uitgezocht, een fijne ruimte die ik soms maar moeilijk kan verlaten. De hotelkamers waarin ik elke week leef, kunnen hier niet aan tippen.

Mijn moeder glimlacht naar me als ik de keuken binnenloop, die is gemaakt voor een chef. 'Als dat niet mijn favoriete zoon is.'

'Ik ben je enige kind, wat betekent dat ik automatisch je favoriet ben.' Ik loop naar haar toe en druk een kus boven op haar hoofd.

'Je bent altijd al zo'n bijdehand joch geweest dat nooit een compliment in ontvangst kan nemen.' Haar trillende vingers trekken aan haar blonde, steile haren.

Ik ben het liefdevolle resultaat van mijn moeders Zweedse afkomst en de genen van de Zwarte Londenaar die mijn vader is. Vroeger noemden kinderen me een lelijke mengelmoes. Ook al zat dat me toen dwars, ik heb inmiddels wel geleerd dat vrouwen dol zijn op de dikkere lippen van mijn vader en de lichtbruine ogen die ik van allebei mijn ouders heb. En niet te vergeten de zachte krullen, die ik nu kort heb laten knippen aan de zijkanten en bovenop wat slordiger.

‘Het spijt me. Waar zijn mijn manieren?’

‘Waarschijnlijk ben je die ergens tussen hier en Monaco kwijtgeraakt. Jackie brengt elk jaar stevast je casinoavond ter sprake.’

‘Dat verhaal leeft al langer dan het uitje van prins Harry naar Las Vegas. Ik durf wel te stellen dat ik toch een grotere Britse herrieschopper ben.’ Ik wiebel met mijn wenkbrauwen.

Onze hulp, Jackie, zet mijn ontbijt en thee voor me neer. ‘Ook al behandelt je moeder je als haar kleine prins, je bent allesbehalve koninklijk.’

‘Au. Wacht maar tot je voor me buigt als ik tot ridder word geslagen.’ Ik knipoog.

‘Door wie? De ober van je viptafel telt niet.’ Jackie slaat haar armen over elkaar terwijl ze tegen het keukeneiland leunt.

Mijn moeder lacht hard. ‘Moet je echt over een week weg?’

‘Jij bent de enige voor wie ik zou overwegen te stoppen met racen, al was het maar voor twee seconden.’ Ik schud mijn hoofd naar haar.

‘Dat is al een seconde meer dan gisteren. Als ik je hier maanden hou, dan krijg ik uiteindelijk wel mijn zin.’ Mijn moeder brengt haar theekopje naar haar lippen. Door haar trillende vingers klotst de thee heen en weer en belandt de helft ervan op haar hand en jurk.

‘Shit. Laat me je helpen.’ Ik pak mijn servet en dep de gemorste thee op. Ik veeg de druppels van haar bleke huid.

‘Wat beschamend.’ Ze zucht.

Mijn hart doet pijn door de verslagen uitdrukking op haar gezicht. Ik voel een vlaag paniek opkomen in mijn borst en het brandende gevoel

prikt in mijn longen bij elke ademhaling. *Xan, voel je vrij om elk moment te gaan werken.*

Ik straal een kalmte uit die niet matcht met mijn hoge hartslag. 'Wat zei de dokter gisteren?'

Ze schenkt me een flauwe lach. 'Je hoeft je om mij niet te bekommeren.'

'Mam...'

Ze rolt met haar ogen en haar ongemak is verdwenen. 'Oké, prima. Hij zei dat we de recente problemen wat betreft mijn humeur en motoriek waar ik tegenaan ben gelopen in de gaten kunnen houden. Maar over het algemeen gaat het best goed met me. Ze zijn erg hoopvol.'

'Is dat dan goed nieuws? Misschien is het niet zo erg als ze dachten.'

Ze legt haar trillende hand op mijn wang. 'Nou, ze zeggen dat ik mogelijk nog een paar jaar langer kan leven dan verwacht.'

'Dus dat betekent nog zo'n vijftien jaar bij ons?' Ik haat het hoe onzeker ik klink.

'Het is niet zeker. Ik wou dat ik je meer informatie kon geven, maar meer weet ik niet.' Ze glimlacht een beetje.

Ik schuif mijn bord opzij, plotseling niet meer in de stemming om te eten. 'En wat zei hij wat kon helpen met de trillingen?'

'Het enige wat we kunnen doen, is in de gaten houden hoe erg het wordt. O, en hij zei dat om stress te verminderen mijn zoon niet zo koppig meer moest zijn en...'

'Nope.'

'Maar...'

'Het antwoord is nee.' Ik zucht. 'Het spijt me. Ik stel je niet graag teleur, maar het heeft echt geen zin.' Mijn handen trillen onder de tafel.

'Ik moet het proberen. Elke keer als ik naar de dokter ga, maak ik me zorgen om je. Ik denk dan aan hoe angstig je bent en aan de pillen die je sinds afgelopen jaar slikt. Benzo's zijn niet eens goed voor je, dus probeer het niet te bagatelliseren. Ik vraag me af of het trillen komt omdat...'

'Mam, maak je alsjeblieft geen zorgen om mij.' Mijn stem komt er

fluisterend uit. Shit, ik haat het dat ze me als geen ander weet te raken, maar ik moet voet bij stuk houden. 'Kunnen we het alsjeblieft ergens anders over hebben? Laten we van onze laatste week genieten voordat ik moet gaan. Ik weet niet wanneer ik weer langs kan komen nu Liam weg is en alles bij McCoy verandert.' Mijn stem neigt naar wanhoop, hees en rauw, terwijl ik met grote ogen naar haar kijk.

'Goed, voor nu, maar alleen omdat ik elke keer bezwijk onder je puppyogen. Dat is precies de reden waarom je gaatjes had op je vijfde.'

'Ik ben altijd al een charmeur geweest.' Ik schenk haar mijn stralendste lach, in de hoop al haar zorgen over het onderwerp te verjagen.

'Geloof me, daar ben ik me maar al te zeer bewust van als ik alle krantenkoppen lees. Je wou dat ik sommige dingen niet had gelezen.'

Ik krimp ineen. 'Sorry, mam.'

'Ik kijk uit naar de dag waarop je de juiste vrouw ontmoet en de dagen in de pub achter je laat.'

Ik lach. 'Ontmoeten en een relatie aangaan zijn twee heel verschillende dingen.'

'Wie kan jou nou weerstaan met die gevatte mond van je?'

Jackie pakte zijn nog volle bord. 'Elke vrouw die met haar brein denkt in plaats van met haar klit.'

Mam smooit haar lach. 'Jackie, je bent niet te geloven.'

'Ik zeg het hoe het is.' Jackie haalt haar schouders op voordat ze naar de gootsteen loopt.

'Nu je mijn eetlust hebt bedorven, is het minste wat je kunt doen je moeder gelukkig maken. Weet je wat ik momenteel zou willen?'

'Pap?'

Ze snuift. 'Goeie. Het lijkt erop dat je je humor toch van mij hebt. Lieve man, neem me alsjeblieft mee naar onze plek.'

'Alleen voor jou.' Ik ga staan en steek een getatoeëerde hand naar haar uit.

Ze leunt op me terwijl ik ons door het huis naar de grote woonkamer leid. De vleugel glanst in het midden van de ruimte. Ik zet haar neer op

een comfortabele stoel en neem dan op het bankje ervoor plaats, waarna ik me naar haar omdraai.

Ze klapt haar handen ineen en glimlacht. ‘De beste beslissing die ik ooit als ouder heb genomen, was om jou te dwingen op les te gaan.’

‘Echt waar? Van al je beslissingen was die de beste?’

‘O, ja. Je vader is verschrikkelijk toondoof, dus jij kunt de naam hooghouden.’

Ik glimlach voordat ik me omdraai. Heel licht raak ik de ivoorkleurige toetsen aan voordat ik de melodie van *Jurassic Park* begin te spelen.

Mijn moeders stem klinkt boven de muziek uit. ‘Ik kan niet eens zeggen dat ik boos ben dat je geen klassieke muziek hebt geleerd.’

‘Eens opstandig, altijd opstandig.’

‘Nou en of. Van wie denk je dat je dat hebt? Je bent opgegroeid met verhalen over mij toen ik mijn familie dumpte zonder ook maar achterom te kijken.’

‘Jij was opstandig met een doel. Dat zijn de allerbeste.’

‘Als je het maar weet.’ Ze knipoogt naar me. ‘Speel *Clocks* hierna. Ik weet dat jij er ook gek op bent.’

Ik verlies mezelf in de muziek. Als een ventiel kan ik mijn gedachten uitzetten en de zorgen van het leven op de klanken laten wegdrijven.

De melodie is prachtig en echoot in de ruimte dankzij het hoge plafond. Mijn moeder glimlacht de hele tijd. Door haar is dit hele bezoek het waard, ondanks de pijn in mijn borst elke keer als ik haar zie lijden.

Het leven neemt het weer over als ik de klep over de toetsen sluit en mam de trap op help naar hun slaapkamer. Haar trillende benen en stok verpesten mijn goede humeur weer en vervangen mijn blijdschap door wanhoop.

Die avond, nadat mam tranen in haar ogen had gekregen toen ze tijdens het eten haar vork drie keer liet vallen, app ik een paar oude feestvrienden met de vraag of ze zin hebben om naar de club te gaan. En mijn slechte humeur wordt weggewassen met alcohol en slechte beslissingen alsof het niets is.